

[Hilmar Baunsgaard.]

demokratiet, hvor er venstre i det hele taget henne? I en ynkelig lomme på socialdemokratiet.

Jeg vil gerne sige til hr. Poul Schlüter, at vi er nogle — jeg bekender det for mit eget vedkommende — der med en vis sympati har fulgt de konservatives bestræbelser på at vende en tilsyneladende sikker undergang til en chance for beståen. Når jeg har fulgt det med en vis sympati, er det klart, at det er, fordi der i partiet er folk, med hvem jeg igennem årene har haft et loyalt og godt samarbejde.

Jeg tror også, vi er mange her i salen, der har forståelse for, at de konservative i deres bestræbelser for at undgå dette nederlag har besluttet sig for det, jeg vil kalde den reaktionære højrefløjs linje. All right, der er i ethvert samfund en gruppe af hæderlige reaktionære folk, som bare er reaktionære, og de skal selvfølgelig også være repræsenteret i parlamentet. Men så kan man ikke samtidig blive utilfreds med, at vi andre konstaterer, at det forholder sig sådan, og at vi så siger: dermed er i virkeligheden også samarbejdsbroen brudt af; det er jo, hvad de konservative selv siger. Der er ikke noget mærkeligt i det, det er bare en konstatering.

Nu skal jeg ikke — for det egner jeg mig ikke til — give de konservative gode råd, og jeg beder derfor om, at man bare tager det følgende, jeg siger, som min radikale vurdering af det konservative folkeparti. Hvis man vil have en chance for at klare konkurrencen med det andet højrereaktionære parti, som er fremskridtspartiet, så er de konservatives chance at være seriøse, hvad fremskridtspartiet som bekendt ikke er, men et seriøst parti nægter ikke at tage medansvar for finansloven. Det var det, jeg gjorde opmærksom på, og tag det for, hvad det er.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) spurgte: hvad er det egentlig, de radikale vil? Jeg er glad for, at han gav mig den udfordring; jeg skal såmænd ikke forlange, at han hører efter, når jeg holder min første tale. Jeg vil gerne sige til hr. Svend Andersen (Rosk. a.), at vi ikke mindst fra hans parti, men også suppleret fra andre steder i højrefløjen, har set forsøg på forskellige former for indgreb over for ytringsfriheden, for censur. Nu ryster det ærede medlem på hovedet, jo, vi kunne snakke RUC, vi kunne snakke meget

andet, og han kunne spørge sine fæller i radiorådet, hvad jeg mener med det. Men der er bare en ting, som man på den fløj bliver nødt til at gøre sig fortrolig med, og det er dette, at det er en af livets største løgne at tro på, at man kan starte censuren og selv bestemme, hvor den holder op. Det kan man ikke; er den først sat i gang, kører den videre. Dér har han i hvert fald en radikal holdning, som han bliver nødt til at gøre sig fortrolig med. Derfor betragter vi ikke mindst fremskridtspartiet som vores hovedmodstander, de har slet ikke den holdning over for frisind, også over for kulturelt frisind, som vi andre har. De tror på, at man kan begrænse det og så selv bestemme, hvornår begrænsningen stopper, hvornår censuren stopper; det kan hverken de eller andre. Historien er fuld af eksempler på det.

Så vil jeg gerne sige både til hr. Poul Schlüter til hr. Gert Petersen og for den sags skyld også til hr. Svend Andersen (Rosk. a.): man kan rolig indstille sig på, at det radikale venstre befinder sig lige langt fra den egoistiske konservatisme og den illusionsforblændede socialisme; der og kun dér finder man os.

(Kort bemærkning).

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Jeg vil lige sige til hr. Hilmar Baunsgaard, at det er ikke rigtigt, når man begynder at skyde os i skoene, at vi går ind for censur. Vi har stillet forslag om fuldstændig ophævelse af radiomonopolet og om derved at give mulighed for at få en bedre ytringsfrihed i æteren, men vi har aldrig nogen sinde lagt nogen som helst bånd på pressen i censurmæssig retning. Derfor er det forkert at skyde os sådanne motiver i skoene.

(Kort bemærkning).

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg skal nøjes med at holde mig til det eksempel, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) selv nævner, fordi det, det udtrykker, er troen på, at man over for statsinstitutionen Danmarks radio, fordi det er et monopol, kan sige: det må I, og det må I ikke, når det drejer sig om ytringsfrihed. Men livsløgnen gælder også i den situation, nemlig at begynder man at sætte grænserne, bestemmer man ikke selv, hvor langt de bliver skudt ud.